

BICOS

E NON

BALAS

Pomba ferida
por verbas negras,
sigue a falar
maila esa pedra.
Pedra maldita
que alguén guindou
e foiche dar
no corazón.
Pomba ferida,
abre o peteiro.
enche de verbas
o mundo enteiro.
Pomba ferida,
ven onda min,
cubre de calma
o meu xardín.

Pomba da paz estaba cansa de falar
iluminao cos homes.
ba de dereitos, de comprensión,
eres diferentes, de lugares sans e bonitos.
as verbas esnafrábanse arreo contra
o muro de pedra construído polos
homens.
muro de pedra, si, pero tamén de
carios, de inmundicia, de pólvora.
Pomba da paz estaba cansa de dicir
pre as mesmas consignas e escoitar
pre os mesmos desprezos.
ando perlera a esperanza e decidira
verterse simplemente en pomba
máis, viu un rapaz subido a unha escada
e lle sorría facéndolle acenos coa man.
te intré chegou á conclusión de que
o que segurar batíndose contra ese
muro equívoco polos homes.

Carmen, Miguel e Yissel

O equipo cooperativo
“Os catro patas”
recita un dos poemas do
fermoso poemario
Bicos e non balas
de Antonio García Teijeiro,
ilustrado por Bea Gregores.

Un neno fixo unha vez
un barquiño cun xornal.
Había tantas desfeitas
que á auga lle sentou mal.

As novas tanto pesaban,
que o barco se foi ao fondo.
O neno salvou as letras.
Con elas creou un conto.

